

ALLE HELGENS DAG (1. TEKSTRÆKKE).

Ullerød Kirke (Frederiksborg Valgmenighed), den 5.11.2017.

Salmer: 379 - 233 - 571 - 401 / 277 - 455 - 217.

Læsninger: Esajas' Bog 60:18-22. Johannes' Åbenbaring 7:1-12. Matthæusevangeliet 5:1-12.

Kristus kom til verden for at forsvare os. Han kom for at forsvare os og sejre over alle de kræfter der truer os mennesker og vores menneskeliv og Guds verden. Han kom for at sejre over alle onde og ødelæggende kræfter og over døden selv.

Han lærte det alt sammen at kende. Han levede vores liv og døde vores død. Han vandt sejr påskemorgen da Gud oprejste ham fra de døde. Efter fyrre dage blev han båret op til himlen. Det skete for at han kan være virkelig for alle. Til de første kristne lød det: "Han, som er steget ned, er den samme, som også er steget op højt over alle himle for at fylde alt."

Det er utrolige ord. Vi kan ikke gøre os til herre over dem. Hvis vi gør det, bliver de tomme og meningsløse. Under vores magt vil de svinde hen.

Nej, Ordene er sagt for at de skal få magt over os. Ikke sådan at de tvinger os. Men sådan at de fylder os med mod og håb.

Det er lysende ord der vider vores sind ud så alle grænser slettes: "Han, som er steget ned, er den samme, som også er steget op højt over alle himle for at fylde alt."

Ja, han fylder alt. Han omslutter alt og alle. Han indbyder os til liv og fællesskab og tager os med i sin tak og sin lovprisning. "Jeg priser sig, Fader, himlens og jordens Herre!" Sådan kan han tale fra hjerte til hjerte.

I dag hører vi hans ord på bjerget: "Salige er de fattige i ånden, for Himmeriget er deres."

Vi er de fattige i ånden. Vi er flygtige og forgængelige og kan ikke bestå. Vi ejer ikke ånden fra Gud. Vi råder ikke over den skabende kraft som opholder og fornyer alt. Men Gud vil drage os ind i sin kraft og sit liv. Jesus lover os del i Guds Himmerige.

"Salige er de, som sørger, for de skal trøstes." Vi er dem der sørger, for vi lever i dødens verden. Vi ser ødelæggelse og død omkring os. Men dette ene menneske vil lede os gennem mørket og gennem døden ind i livets land.

”Salige er de sagtmodige, for de skal arve jorden.” Vi er sagtmodige. Vi magter ikke os selv og vores liv, og dog vil Gud gøre os til sande mennesker på jorden.

”Salige er de, som hungrer og tørster efter retfærdigheden, for de skal mættes.” Vi sulter og tørster efter retfærdighed. Ikke vores retfærdighed. Ikke vore idealer. Men netop Guds retfærdighed. At Guds vilje må ske fyldest. At alt må blive fuldendt. At vi må blive frelst fra at gå til grunde.

Her må vi dog lige standse op og spørge: Er det virkelig det vi vil? Er det Guds retfærdighed vi sulter og tørster efter? Tør vi virkelig det?

Jesus vil vel ikke bare sige at når vi sulter og tørster efter retfærdighed, skal vi mættes. Han vil kalde denne sande sult og tørst frem i os. Han vil ikke bare tilfredsstille vores længsel. Han vil at den sande længsel og drift må blive og forblive levende i os.

Han vil give os ånd af sin ånd så vi gribes og bevæges. Han vil give os sine syner som er Guds syner. Han vil at vi skal se det store. Det store i det store og det store i det små. Han vil rykke os ud til kanten af det vi kender. Han vil udsætte os for den Gud som han åbenbarer.

Fattige er vi. Sørgende er vi. Sagtmodige må vi være. Sultne og tørstige er vi midt i denne uretfærdige verden. På alle måder udsatte.

Men Jesus siger: Når I er fattige og udsatte, så er I først og sidst udsat for Gud selv, for herligheden, for lyset, for den sandhed I ikke selv kan finde, for den barmhjertighed der overgår alt, for den fred som I ikke selv kan oprette.

Jeg er med jer og hos jer indtil verdens ende. Jeg er vejen. Jeg er Guds sandhed og trofasthed. Jeg er det liv som ingen død kan få magt over. Jeg er den der kan fylde jeres tomhed. Jeg fylder alt.

Ordene vi hører, siger Jesus til disciplene. De er gået op på et bjerg, og Jesus sætter sig og taler til dem. De kan se vidt omkring. De har himlens uendelighed over sig og i sig.

Men Jesus kan se det som de andre ikke kan se. Han kan se Himlen over himlen. Han kan se altings begyndelse og ende. Han kan se ondskaben. Han kan se døden i dens grufulde nøgenhed. Han kan se Guds uendelige kærlighed og salighed. Han kan se det lys som ikke er fra sol og måne.

Han kan se det, og det fylder ham, og han gør alt hvad han kan for at give det til disciplene og til os. Så det også fylder dem og os. Han vil at det som fylder ham, også skal fylde os.

I dag er det Alle helgens Dag. Det er efter traditionen dagen hvor vi mindes vore døde.

I oldkirken – altså i kirkens første tid – var det først og fremmest martyrerne man mindedes.

Senere blev det også andre som man så som lysende eksempler for de troende, og naturligvis er det rigtigt at der er mennesker som vi husker eller har hørt om, og som står som eksempler for os – ikke sådan at vi skal være som dem, men sådan at vi kan blive inspireret af dem. Kristenlivet er ikke et kopieret liv. Det er et inspireret liv.

Vi bærer hver især navne og minder med os i vores sind. Vi tænker på den eller dem vi har mistet, og vi ved at de og vi er i de helliges samfund som omfatter levende og døde.

Man kan sige at Alle helgens dag og er den dag hvor vi særligt samler opmærksomheden om det vi i trosbekendelsen kalder de helliges samfund.

Det vil også vise sig når vi om lidt fejrer den hellige nadver. Dér synger vi Guds herligheds lovsang sammen med hele Guds menighed på jorden og i himlen. Vi holder gudstjeneste på jorden hvor vi ikke kan se Gud, sammen med alle der er i himlen og ser Gud ansigt til ansigt.

Når et menneske dør fra os, sørger vi. Død og sorg hører dette liv til. Men Jesus siger til os: ”Salige er de, som sørger, for de skal trøstes.”

Hvori består da trøsten? Vi kender kun alt for godt til den sorg der ikke synes at kunne finde trøst. Vi kender fortvivlelsen. Vi kender til at miste mod og håb. Så vi må spørge: Hvori består trøsten?

I virkeligheden er det meget enkelt: Trøsten er Gud selv. Trøsten er Gud selv og Guds virkelighed og det Gud gør.

Gud er den levende Gud der giver liv. Gud opretter og opholder liv og genopretter liv. Gud vil fuldende alt det han har begyndt.

Det sker i og gennem Kristus. Han heler os. Han bærer os. Han går foran os gennem mørket og til sidst gennem døden. Han fylder alt og vil omfatte alle.

De helliges samfund er de levende og de dødes fællesskab. Vi der endnu er i denne verden, tænker på dem der er i den virkelighed der er usynlig for os. Men at vi er i de helliges samfund, betyder også at vi hver især er netop hvor vi skal være.

Vi der er levende, skal leve vores liv og gøre vores gerning og glæde os over det vi får givet mens vi er her. De der er døde fra denne verden, skal være hvor de er – og vi skal lade dem være hvor de er.

Vi skal lade dem være i den fred der overgår al forstand. Vi skal tænke at de er i det lys der ikke er lys fra sol eller måne. Det er for dem som vi har hørt profeten sige: "Din sol går ikke ned, og din måne tager ikke af, for Herren er dit evige lys, og dine sørgedage er forbi."

"Der er en vej, som verden ikke kender," har vi sunget med Grundtvigs ord. Det er "livets vej," og den går "til livets land med glædens kilder."

Men vejen går gennem døden. Frelsen er ikke at vi ikke skal dø. Frelsen er at døden er en ny fødsel ind i det liv der ikke mere er et liv til døden.

Den store danske teolog Otto Møller der var præst i Gylling mellem Horsens og Odder, og som tænkte og skrev i traditionen efter Grundtvig, siger at dette liv er et "fosterliv." Vi lever dette liv – og skal leve det til gavns - for at fødes ind i et nyt liv.

Og det er netop liv. Det er ikke en uforanderlig tilstand. Det kan det ikke være. For det er et liv hos Gud, og Gud er den levende Gud der ikke holder op med skabe liv og give liv og forny liv.

Livet hos Gud er bevægelse, forvandling, fornyelse. Det er som levende og strømmende vand.

Sådan er det allerede her. Tro er at drikke af selve livskilden. Tro er at blive løftet og båret og bevæget.

Men her er der endnu modstand. Modstanderen er besejret, men Modstanderen har ikke vejet pladsen. I det liv Kristus vil lede os ind i, er modstanden væk. Det er dér hvor Gud uden modstand og begrænsning kan give os af sin glæde og sin rigdom og sin herlighed.

Lov og tak og evige ære ...